

Rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 08.12.1992, sp. zn. 1 Cao 246/92, ECLI:CZ:NS:1992:1.CAO.246.1992.1

Číslo: 49/1995

Právní věta: Podle ustanovení § 33 odst. 4 zákona č. 87/1991 Sb., o mimosoudních rehabilitacích, nelze hodnotit doby pojištění živnostníka např. před rokem 1948 (kdy si platil dobrovolné penzijní pojištění, např. od 1. 11. 1939 do 30. 9. 1947) pro účely důchodu jako doby zaměstnání, neboť tu jde o období, na něž se zákon č. 87/1991 Sb. nevztahuje

Soud: Nejvyšší soud ČR

Datum rozhodnutí: 08.12.1992

Spisová značka: 1 Cao 246/92

Číslo rozhodnutí: 49

Číslo sešitu: 6

Typ rozhodnutí: Rozsudek

Hesla: Pojištění důchodové, Rehabilitace mimosoudní, Sociální zabezpečení

Předpisy: 87/1991 Sb. § 33 odst. 4

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Navrhovatel je poživatelé starobního důchodu. Rozhodnutím České správy sociálního zabezpečení byla mu zamítnuta žádost o úpravu jeho starobního důchodu podle zákona č. 87/1991 Sb., o mimosoudních rehabilitacích, s odůvodněním, že zápočet doby od 1. 11. 1939 do 30. 9. 1947, kdy si platil dobrovolné penzijní pojištění jako občan samostatně výdělečně činný, výše zmíněný zákon neřeší.

V opravném prostředku proti uvedenému rozhodnutí navrhovatel trval na započtení uvedené doby jako doby zaměstnání. Vyslovil názor, že nemůže být na svých nárocích krácen jenom proto, že byl obchodníkem.

Krajský soud v Ostravě opravnému prostředku nevyhověl a přezkoumávané rozhodnutí orgánu sociálního zabezpečení potvrdil. Ve svém rozhodnutí vycházel z výpovědi navrhovatele jako účastníka řízení a z obsahu dávkového spisu navrhovatele a dospěl k závěru, že uvedenou dobu pojištění nelze navrhovateli podle ustanovení § 33 odst. 4 zákona č. 87/1991 Sb. hodnotit pro účely jeho starobního důchodu jako dobu zaměstnání, neboť toto zákonné ustanovení ani žádné další ustanovení zákona č. 87/1991 Sb. se na takový případ nevztahuje.

V odvolání navrhovatel opakoval námitky, uvedené v opravném prostředku a v průběhu řízení před soudem prvního stupně, a poukazoval na to, že po dobu deseti let platil příspěvky na své pojištění a

proto podle jeho názoru nelze zaplacené příspěvky bez náhrady anulovat.

Bývalý Nejvyšší soud České republiky svým rozsudkem potvrdil rozsudek soudu prvního stupně a rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení.

Z odůvodnění:

Podle obsahu dávkového spisu byl navrhovateli přiznán starobní důchod od 1. 4. 1966 za účinnosti zákona č. 101/1964 Sb. Tento zákon stejně jako pozdější zákony o sociálním zabezpečení (zákon č. 121/1975 Sb., účinný od 1. 1. 1976 do 30. 9. 1988 včetně, a zákon č. 100/1988 Sb., účinný od 1.10.1988 dosud) nehodnotily pro účely vyměření důchodu jako dobu zaměstnání dobu pojištění živnostníka před rokem 1948. Zákonem č. 87/1991 Sb. se zmírňují následky některých majetkových a jiných křivd, k nimž došlo v období od roku 1948 do roku 1989, nikoli všech křivd v tomto období způsobených. Na hodnocení doby pojištění živnostníka před rokem 1948 pro účely výpočtu důchodu jako doby zaměstnání uvedená právní úprava nepamatuje.

Věcně správný rozsudek soudu prvního stupně byl proto odvolacím soudem podle ustanovení § 219 o. s. ř. potvrzen.